

die hij voor een mensch aanziet; ginds gaat er een op een steenen stoep liggen, in de meening dat hij te bed is, enz. In één woord de menschen lijken dan stapelgek; en ik geloof dat ze 't voor die oogeblikken ook wezenlijk zijn. Gelukkig duurt de ziekte maar korten tijd; en langzamerhand komen de lijders weér bij. Maar velen behouden er toch hun levenlang wat uit. En de meesten voelen nog lang daarna de weerpijn — in den zak!"

„Die arme menschen!" zuchtte Miko medelijgend. „Maar is er dan niets aan te doen, om die ziekte te voorkomen?"

„O, welzeker!" hernam Koos. „Maar de menschen begeeren dat niet. In sommige plaatsen werd de kermis door de goede zorg van de Regeering reeds verkort en in enkele steden zelfs geheel afgeschaft. Maar meent gij dat de menschen daar dankbaar voor zijn? 't Lijkt er niet naar. Zij *willen* die ziekte."

Toen Miko dat hoorde, geloofde zij haar lange ooren niet. „Wat?" riep zij, terwijl zij een oogeblik bleef stilstaan van verbazing, „*willen* zij die ziekte? O, die menschen, die menschen! Ik heb altijd hoog tegen hen opgezien, vanwege hun verstand en wijsheid. Maar als dat waar is —

dan ben ik blij dat ik een ezel ken!"

* * *

Gij gaat ter kermis, lezer? Maar bedenk eer gij gaat, of gij er veel tegen zoudt kunnen zeggen, indien eens een ezel aldus gesproken had. En — bedenk bovenal ook dit: namelijk dat gij eene ziel te verliezen hebt. Kunt gij op de kermis winst doen voor uw eeuwig heil? Bedenk dat gij een christen *heet* en dus ook een christen *zijn* moet. — Als christen voegt u een wandel in eerbaarheid, reinheid en heiligheid, een leven, tot eer van Hem, die zijn leven gaf om u te redden van het eeuwig verderf. Kunt gij hem dienen en verheerlijken in het zoo zondige kermisgenot? Gij weet het wel beter. Maar *kies* en *doe* dan ook het *beter*. Op de kermis is de *wereld*, is de *zonde*. En de wereld *gaat voorbij* met al hare begeerlijkheden; en wie de zonde doet, is een *dienstknecht* der zonde en zal eens het *loon* der zonde ontvangen. Dat loon is de *eeuwige dood*. De genadegift Gods echter is *het eeuwige leven* (Rom. 6 : 23). O, kies dan dit beste deel! God wil het ook *u* geven. Het is ook voor u bereid *in Jezus*. Wend u tot Hem, en gij zult behouden worden (Jez. 45 : 22.)

MOEDERS HULP

DOOR

J. F. BUISMAN.

Lief lag de woning van vrouw Willemse te midden van heerlijk geboomte, dat den ingang vormde tot uitgestrekte bosschen, waarin men hier en daar een grootere of kleinere boerenhoeve vond met bijbehorende landerijen. In den

winter was 't er wel eens wat eenzaam, want de burens woonden niet vlak naast de deur, maar 's zomers, te midden der heerlijke boschlucht, met allerlei geuren doortrokken, dan was 't er verrukkelijk.

Ze had er al jaren lang gewoond. Haar man was opzichter geweest over de bosschen in den omtrek, die 't eigendom waren van een aanzienlijk heer. Men sprak van hem altijd als van den „boschbaas."

God had hem nu al ongeveer een jaar geleden in Zijn heerlijken hemel genomen, na een kwijnende ziekte, waarin hij herhaaldelijk had te kennen gegeven, dat hij wist, door genade een plaats te zullen verwerven in een der vele woningen, door den Heiland bereid, voor wie in Hem gelooven.

Zijn dood bracht een reeds vroeger opgevat plan van den eigenaar tot uitvoering, om namelijk de opzichterswoning te verplaatsen naar een meer geschikt punt, van waar uit het toezicht gemakkelijker kon zijn. Hij kreeg daarmee tevens de gelegenheid de weduwe van zijn trouwen dienaar te kunnen laten wonen in 't huisje, dat haar zoo lang tot een vriendelijk dak had gestrekt en waarin ze zooveel geluk had genoten.

Ze behoefde ook niet bezorgd te zijn voor de toekomst, want de vroegere meester, die de trouw van den overledene wist te waardeeren, had haar voor haar leven een jaargeld verzekerd, waarop ze ook na zijn dood kon blijven rekenen.

Ze woonde daar met haar kinderen rustig en tevreden, God dankend, voor Zijn goedheid, die haar zoo onbezorgd de toekomst kon doen tegengaan. 't Was voor haar ook een aangenaam gevoel, niet afhankelijk te zijn van haar bloedverwanten, die haar wel niet zonder hulp zouden hebben gelaten, maar toch zelf ook best konden gebruiken de opbrengst van hun arbeid.

Een enkele maal maakte ze naar haar broeders in de naburige stad, een uitstapje. De reis derwaarts was niet moeilijk. Een paar honderd pas toch van haar huisje doorsneed de straatweg de schoone streek en om de paar uren hoorde men 't gefluit en gebel van den stroomtram over den weg.

Op die uitstapjes nam ze de kinderen mee, die 't heel prettig vonden, eens een dagje in de bedrijvige stad te zijn bij oom, waar zooveel te zien was. Alleen 't kleinste kind, de dikwangige Truitje met haar heldere oogjes vond het overal even mooi, als moeder er maar bij was. En was die

er niet bij, dan vond Trui het overal even akelig. En wanneer haar iets niet aanstond, hield ze dat niet voor zich, maar gaf door luid geschreeuw haar ongenoegen te kennen, waarbij men kon opmerken, dat ze bepaald sterke longen moest hebben.

't Was op een zomerdag, in den tijd dat de zon reeds heel vroeg verscheen.

Te midden van een wolkeloozen hemel was ze opgegaan, en niet 't geringste tochtje gaf verfrissing, zoodat reeds tegen een uur of tien de warmte onaangenaam begon te worden. De menschen zochten dan ook zooveel mogelijk haar te ontwijken, door op de schaduwrijkste plekjes de toevlucht te nemen. Ook vrouw Willemse had dit gedaan, want hiertoe had ze uitstekend gelegenheid. Bij haar woning toch was een schuurtje gebouwd, dat tot bergplaats diende. Van 't huis naar 't schuurtje liep een muurtje, om aan dien kant den tuin te beschutten. Daar nu was 't geliefkoosde plekje, beschaduwd doorkanstanjes en beuken, waar 't gezin dikwijls zat, wanneer 't binnenshuis te bedompt was. Eenige sierstruiken tegen en een mooie begonia op den tuinmuur stoffeerden dien aardig.

Ook nu zat de familie daar. Een breede plank aan den eenen kant over een stoel gelegd, aan den anderen rustend op een vaatje, van gelijke hoogte, vormde een soort tafel, heel geschikt om alles op te plaatsen, wat men buiten noodig had.

Nog niet lang had men daar gezeten, of een haastige stap werd vernomen op de kiezelsteenen voor de woning op 't pad gestrooid. Men hoorde den komende na enkele seconden langs 't huis komen om de bewoners te zoeken. Daar kwam hij den hoek om. 't Was de brievenbesteller.

Vrouw Willemse zag hem verwonderd aan, want om dezen tijd was er geen bestelling.

„Nú een brief, Ellers?” vroeg ze.

„Een telegram, vrouw Willemse. Wil u even teekenen?”

't Ontvangen van een telegram, dat men niet verwacht, brengt altijd een oogenblik schrik en spanning te weeg, want we weten

't wel, als er wat is, dat 't zenden van zoo'n telegram noodzakelijk maakt, is 't vaker van onaangename dan van verrassende aard.

Vrouw Willemse weet dit ook, met bevende hand nam ze 't haar toegestoken potloodje, teekende zenuwachtig haar naam en brak al haast tegelijk de enveloppe open. De besteller intusschen groette en vertrok. Zijn werk was hier afgevoerd en de uitwerking van zijn boodschap kon hij niet afwachten.

Na een enkelen vluchtigen blik op 't papier zagen de kinderen hun moeder bleek en ontdaan op den stoel neervallen. Ze beefde. En ze had reden om ontroerd te wezen. Daar stond de treurige tijding:

Willem ernstig ziek. Overkomst gewenscht.

RIKA.

Willem was de broer in de stad, waar we straks van spraken. Rika was zijn vrouw.

Al heel gauw vielen moeder de tranen over de wangen. Niet dat het telegram haar erg verwonderde. Wel treft zoo iets altijd onverwacht, maar de gezondheid van Willem had al lang reden tot bezorgdheid gegeven. Zijn werkzame aard had hem op de been gehouden, maar 't liefhebbend oog van zijn betrekkingen, en daaronder vrouw Willemse, hadden al geruimen tijd gezien, dat hij niet wel was.

Zij zat nog altijd op den stoel en zei niets.

Allerlei mogelijkheden stelde ze zich voor den geest. Misschien was hij reeds stervende. O, wat zou ze hem dan nog gaarne eens zien. Maar hoe was dat mogelijk? ... Daar voelde ze Marietjes hoofdje, dat zich vleidend tegen haar aanleide en twee blauwe kijkertjes zagen vragend tot moeder op.

„Wat scheelt moeder?” vroeg 't kind.

„Oom Willem is zoo erg ziek, kind, en moeder zou oom nog zoo graag eens gezien hebben.”

De heldere oogjes werden peinzend, de glans verdween, als begreep ze den toestand.

„Kan moeder dan niet gauw even gaan?”

Vrouw Willemse keek op de klok en toen naar kleine Trui en den krullebol Willem; daarna begon ze droevig te glimlachen.

„Dat gaat niet, mijn klein meisje. Wie zou op Trui en Willempje passen?”

„Ik, moeder. Dat kan ik best. U moet maar gauw op den tram stappen en ik zal heusch goed oppassen, dat Trui geen ongeluk krijgt en Willem niet wegloupt.”

Moeder scheen eerst volstrekt niet geneigd om op 't gebabbel van de kleine te

letten, maar in eens, als in een ingeving van groot vertrouwen riep ze fluisterend, met ten hemel geslagen oog: „Heer, zou 't dan niet U verzoeken zijn, als ik de kinderen een tijd alleen liet? Gij kent mijn vurige begeerte. Laat mij gaan, Heer. 'k Geef de kinderen aan U over.”

Toen stond ze op, kleepte zich haastig en na de kleine oppaster eenige wenken te hebben gegeven, ging ze op weg.

Ze kwam op den straatweg, juist even voordat de tram in de verte verscheen. Op de lage wieltjes als voortkruipend met groote snelheid, met korte snel herhaalde schokjes van stoomgesis kwam hij nader, den rook opkringelend naar de hooge boomen, waar hij lang bleef hangen. Een schel gefluit, een oogenblik stilstaan, en — voort ging hij weer, met een reizigerster meer, moeder Willemse, die haar stervenden broer nog wenschte te zien.

En paste Mietje goed op? Uitstekend. Bezie slechts 't plaatje.

Met wat ernstig gezichtje zit kleine Trui te kijken naar de lekkernij, die de groote (!) zus voor haar gereed maakt. Ze schijnt volkomen overtuigd te zijn, van de knapheid van Mietje in 't bereiden van haar voedsel. Aan schreeuwen denkt ze niet. Ze verlangt maar naar 't oogenblik, dat 't papje naar 't oordeel van de kleine keukenprinses gereed zal zijn om verorberd te worden. Ja, zie Sultan zelfs. Vol bewondering ziet hij naar moeders helpster, als verbaast hij er zich over, dat ze zoo flink is. 't Is, als zegt hij: „Dat had ik van dat kleine ding niet gedacht.” 'k Geloof, dat

hij den ondeugenden wensch koestert, dat Trui straks maar eens goed morsen zal, en er zodoende ook een rechtmatig deel in zijn altijd begeerige hondenmaag zal terecht komen. Maar . . . Marietje is er ook en zij zal wel zorgen, dat het niet te bar zal worden.

Willempje denkt aan geen wegloopen. Mie gaf hem een lepel en daarmee bakt hij poffertjes in 't zand.

En Moeder? Wat was ze later blij, dat ze gegaan was, want na dien keer heeft ze haar broeder hier op aarde niet weer ontmoet. Bij die gelegenheid namen ze hartelijk afscheid van elkander. Willem vertelde zijn zuster dat hij naar den hemel ging en verzekerd was, dat ze elkaar daar eens zouden weerzien. Zijn vrouw en kinderen had hij ook verder, als hij niet meer voor hen werken kon, aan Hem toevertrouwd. De Heiland zou voor hen zorgen.

Ook nam de Heer alle bekommerdheid over de kinderen weg uit 't hart der moeder, zoolang ze op weg was en innig dankte ze Hem, dat ze hen 's middags in den besten welstand terug vond.

TOCH VISSCHEN

DOOR

J. DE JAGER Tz.

Wat een visschen! Kijk eens Piet!
Kom toch jongen! Zie je niet,
Hoe zij weemlen? Boven, onder!
't Is wat vreemds hoor! Glad een wonder!"

*Piet was de oudste broer van Dirk,
die zoo sprak en verbeeldde zich heel
wat wijzer en verstandiger te wezen,
dan deze.*

Piet kwam nader, lachte en keek
En bracht Dirk geheel van streek:

„'t Zijn geen visschen, gansch niet, vent!
Meen je, dat je visschen kent?"

*En daar had Piet gelijk in, ofschoon
hij 't niet zoo pedant moest zeggen. Dirk
zag in 't regenwatervat achter huis torren,
enz. en hield ze voor visschen.*

„Katvisschen, Piet! En anders geen!"
„Wat malle jongen! Kom, loop heen!"
Maar Dirk hield vol: „Ik zeg van al.
Ik ken wel visschen en ben niet mal!"

En dat behoeft niemand te verwonde-